

Osman Bey

Dobytí světa Židy

Z německého originálu Osman Bey, *Die Eroberung der Welt durch die Juden*,
Wiesbaden 1875, přeložil © Jaroslav Voříšek 2007

Vydalo: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Osman Bey

Dobytí světa
Židy

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Předběžné vysvětlení	7
I. Původ Židů	8
II. Vlastnosti Židů	8
III. Princip materiálních zájmů	9
IV. Abraháмова perioda	9
V. Izákova perioda	10
VI. Egypťská perioda	11
VII. Mojžíšská perioda	11
VIII. Reakce židovské ideje	12
IX. Římská perioda	12
X. Křesťanský předsudek	13
XI. Perioda středověku	13
XII. Židovská korupce	15
XIII. Pokroky Židů ve středověku	16
XIV. Židé zůstávají Židy	16
XV. Židé v současnosti	17
XVI. Finanční výboje	18
XVII. Dynastie Rothschildů	19
XVIII. Společenské výboje	20
XIX. Politické výboje	21
XX. Židovský tisk	25
XXI. „Izraelitský světový svaz“	26
Závěrem	27

Úvodní slovo editora českého překladu

Ve svém drobném díle z roku 1875 projevuje autor obdivuhodnou znalost židovské otázky a současně přehledně a srozumitelně ukazuje na její kořeny, metody i zákonité důsledky pro všechny národy světa. Jen málokdo dokáže podat nejvlastnější podstatu židovské otázky na tak malé ploše, jako právě Osman Bey:

„Židovské finanční moci navíc velice vyhovuje role svůdce a dovolujeme si zde vyjádřit podezření, že ji má přímo od samotného Otce hříchu, který promlouvá slovy Sata-na: „Padněte přede mnou na kolena, a toto všechno vám dám.““

„Neovladatelná chtivost staví Žida do věčného protikladu ke zbytku lidstva, a proto také vede nesmiřitelný boj se všemi ostatními a soudí, že lidé jsou stvořeni jen k tomu, aby se navzájem pobíjeli a rvali. V tomto boji mezi lidmi musí podle názoru Židů na konec ostatní pohltnout ten nejlstivější a nejchamtivější.“

Téměř to vypadá, jako by Osman Bey vycházel ze směrnic „Protokolů sionských mudrců“, které ovšem byly v písemné podobě přijaty až na paralelním tajném zasedání špiček židovského řádu B'nai B'rith během I. sionistického kongresu v Basileji 1897, a širší nežidovské veřejnosti byly známy díky jejich prvnímu německému vydání teprve od roku 1919. Osman Bey ve své knize totiž předjímá již rozbití evropských monarchií jako předstupně k vytváření beztvaré nadnárodní Evropské unie a podobných monster s konečným cílem absolutní světovlády One World. Do stejné kategorie spadá i souběžná judaistická infiltrace katolické církve jako největšího protivníka židovských světovládných plánů.

Nelze než obdivovat, jak autor také jasně ukazuje omyly a předsudky nežidovských národů o podstatě, taktice a cílech Židovstva, které opovrhlo Božími příkázáními z úst Mojžíše a propadlo kultu zlata. Postačí několik citátů.

„K čemu nám je mít vlastní zemi, království, pevnosti a vojska, když jedna jediná bouře může přes noc všechno zničit a z nás udělat otroky cizích dobyvatelů? Kdepak, mojžíšský princip může vypadat docela pěkně, ale přesto je to jen prelud. Naše bohatství a naše moc nesmějí být soustředěny na jednom místě. Musejí být všude a nikde, takže se nemohou stát kořistí našich nepřátel. Žádná země, žádné království nám nesmí jako takové patřit, ale přesto se musíme ze všech sil snažit dostat do svých rukou bohatství všech říší světa. Rozptýlení po celém světě nesmíme nazývat svým žádné trvalé bydliště, ale musíme se vždy objevit tam, kde je sklizeň nejbohatší. Pouze našimi otci hlásaný princip může vyplnit a vyplní proroctví, slibující synům Izraele dobytí světa.“

Na první i na druhý pohled by se mohlo zdát, že existence státu Izrael je v přímém rozporu s uvedenou strategickou linií Židovstva, jak ji uvádí autor. Ve skutečnosti zde však žádný rozpor není. Dobývání světa Židy podle dál sledované zmíněné strategie již pokročilo tak daleko, že je zapotřebí i viditelný opěrný bod k realizaci závěrečné fáze, tj. otevřeného židovského panství nad celým nežidovským lidstvem. A stát Izrael slouží podle strategií židovské světovlády – kromě naplnění odvěkého snu sionistů o Velkém Izraeli od Eufratu až po Nil a Jemen – i jako možné ohnisko k rozpoutání nepokojů a válečných konfliktů, jimiž bude závěrečná fáze odvěkého plánu nezbytně provázena. Doklady toho můžeme již dnes vidět vlastně prakticky ustavičně a na mnoha místech světa.

Stejně tak se nic nezměnilo na pradávné taktice Židovstva, jak ji dokonale vystihuje autor knihy.

„Židovská solidarita je tak silná, že pokud je někde napaden jediný Žid, ostatní Židé všech pěti kontinentů povstanou jako jeden muž. Kdekoli Židé žijí, poskytují každému novému Židovi přístřeší, podporu a pomoc. Skutečným zednářstvím je zednářství Židů, proti němuž je nežidovské zednářství jen dětskou hrou.“

„Jak známo, Žid se nezabývá zemědělstvím, hornictvím ani produkcí surovin nebo výrobou z nich. Objevuje se pouze tam, kde se hodnoty dostávají do oběhu, a obohacuje se výměnou bezcenných věcí za dobré peníze. Na tento stav věcí zde musíme jmenovitě upozornit, protože je důkazem, že Židé jsou z naprosté většiny neproduktivní paraziti, protože proč by se měli v potu tváře sami lopotit, když si mohou přivlastnit plody práce jiných? Z tohoto prostého důvodu se Židé vždy stranili zemědělství a dávali přednost nestálému nomádkému životu, který jim zajišťoval velkou přednost trvalé mobility. Tato pohyblivost, díky níž se Židé pravidelně mohli objevit tam, kde jim kynula nejtěžší kořist, byla přirozeně možná jen tím, že se nevázáli na půdu, na níž žili. Kromě toho byla zmíněná mobilita v plném souladu s jejich kosmopolitní povahou a všeobecnou agresivitou.“

„Neovladatelná chtivost staví Žida do věčného protikladu ke zbytku lidstva, a proto také vede nesmiřitelný boj se všemi ostatními a soudí, že lidé jsou stvořeni jen k tomu, aby se navzájem pobíjeli a rvali. V tomto boji mezi lidmi musí podle názoru Židů nakonec ostatní pohltnout ten nejhlstivější a nejchamtivější.“

Autorova slova z roku 1875 (!) nám znějí jako napsaná naším současníkem – pokud by se ovšem takový ještě vůbec našel:

„Národy, které kdysi byly věrné příkazáním víry i své cti, jsou nyní odsouzeny sklonit hlavu před židovskou lstí a lichvou. Vítězství těchto principů je hrozným neštěstím pro celé lidstvo, protože je jimi přivedeno na pokraj zkázy a stojí před strašlivou katastrofou, která jeho základy otřese až do morku kosti. Rozhodující boj bude hrozný, protože ujařmené a zakrvácené masy vsadí všechno na jedinou kartu, aby svrhly židovské jařmo a zbavily se kosmopolitní stohlavé hydry.“

Kdysi se lidé pozdvihli proti vládě kněžstva, ale místo ní nyní mají hrůzovládu lichvářů. Ti již rozprostřeli po celém světě svou síť moci zlata a peněz, kterou tvoří asi deset milionů Židů, z nichž jeden je zrádnější a loupeživější než druhý. Skryti za kancelářskými stoly a bankovními přepážkami hlodají tyto škůdci na blahobytu i zdrojích životní síly celého lidstva. Takové jsou tedy výsledky emancipace národů a takzvaného pokroku naší doby! Národy se považují za svobodné a chlubí se vysokou kulturou, ale žádný se neodvážá postavit na odpor svému nepříteli, který dobyl jejich svět výhradně podvodem a lichvou.“

Předběžné vysvětlení

V souladu s neměnným přírodním zákonem se lidé snaží zlepšit si vlastní situaci na úkor ostatních. Tato skutečnost je základem početných závistivých rivalit a válek, v nichž se lidé snažili navzájem udolat.

Způsob, jakým byly tyto války a rivality vedené, určovaly principy, lišící se podle sociálních a politických poměrů i ducha dotyčných národů. Principy, tvořící základnu každého výboje, jsou trojího druhu:

- 1) Princip fyzické síly.
- 2) Teokratický princip, kdy jsou masy podřízeny religiózní víře.
- 3) Princip materiálních zájmů, který masy zotročuje finančním útlakem.

O obou prvních principech můžeme právem předpokládat, že jsou dobře známy, neboť historie Říma a Řecka ve starověku, papežství, Ruska i Německa v novější době nepředstavují nic jiného než jejich názornou ukázkou.

Máme tedy před sebou hnací sílu, která umožnila vzestup těchto mocností a zajišťovala převahu fyzickými i morálními prostředky.

Naproti tomu výboje, realizované pomocí třetího z nich, tedy uplatněním principu materiálních zájmů, představují zcela jedinečný a nový fenomén. Zde na místo fyzické síly nebo religiózní víry nastupují materiální zájmy a stávají se hnací silou výbojů. Princip materiálních zájmů je však sám o sobě značně silnější než oba ostatní; tak už to v našem světě chodí a nikomu není souzeno se z jeho moci vymanit. Princip, spočívající na nezbytnosti existence, na elementu života, je univerzálním principem, jemuž jsme za stávajících okolností podřízeni. Naše materiální zájmy představují ústřední bod, k němuž směřují všechny lidské sklony a přání; proto je jejich uspokojování souznačné s vládou nad druhými.

Na principu materiálních zájmů spočívající výboj není vítězstvím síly nad slabostí nebo vítězstvím vědění nad nevědomostí, nýbrž je triumfem lsti a svévole. Snaží se všemi prostředky dostat pod kontrolu lidskou existenci a zmocnit se veškerého blahobytu národů, což se pro ně rovná klesání do poroby, až jsou nakonec vydány dobyvateli na milost a nemilost.

Cílem tohoto díla je ukázat, jak takové dobývání probíhá, a vysvětlit vzestup židovské moci až k jejímu úžasnému rozmachu v dnešní době. Židovský národ je velmi pravděpodobně první, který tuto tajemnou moc, princip materiálních zájmů, objevil a pochopil v celém jeho rozsahu a významu. V každém případě je židovský národ jediný, který dokázal řečený princip využít jako prostředek k dobytí světa.

Sledujeme-li historii pozorněji, rychle si povšimneme, že Židé zmíněného principu již od nejranějších dob užívali jako zbraně v boji proti ostatním národům i jako základny k zřízení své religiózní, společenské a politické struktury.

Pozorné studium židovských dějin nám umožňuje poznat ducha i charakter židovského národa a správně zhodnotit jeho snahy a cíle. Bohužel jsme při tom zcela odkázáni na dokumenty a zprávy, které nám Židé ráčili zpřístupnit. Kdyby bývali Filištíni, faraóni i ostatní odpůrci zanechali historické vyličení ze svého pohledu, vypadaly by dějiny „vyvoleného národa“ ve zcela jiném světle, než jak je známe dnes. Filosofická analýza Starého zákona nám však dovoluje udělat si korektní obraz o vymoženostech židovského národa.

I. Původ Židů

Židé byli původně arabský kmen, který jako všechny ostatní té doby žil z loupeživých výprav a ze svých stád. Starý zákon sice neříká nic konkrétního, z čeho by se na arabský původ Židů dalo usuzovat, avšak arabská tradice a zvláště pak Korán trvá na tom, že Abrahám („Ibrahim-Aleghi-Selam“) byl arabský patriarcha, jenž žil se svým kmenem a svými stády v Arábii („Hiddjáz“) a položil základy svaté Raaby („Kiabeh“) v Mekce, která byla od pradávna střediskem monoteismu a kde dodnes zaznívají modlitby k Bohu Abraháma, Izmaila a Mohameda.

Neznáme okolnosti, které Abraháma přiměly opustit se svým kmenem Arábii, ale nepochybně bylo hlavní příčinou přání po zlepšení své situace. Tato domněnka je tím pravděpodobnější, že za všech dob vedlo nomádské národy k vpádům do zemí, sousedících s Arabským poloostrovem.

II. Vlastnosti Židů

Arabové jsou od přírody nadáni mimořádnými duševními schopnostmi, které nechávají za sebou všechny ostatní rasy. Pro Araby typickými vlastnostmi jsou „duševní síla, která se ne nechá zastrašit žádným tajemstvím ani vzdáleností, bystré a okamžité pochopení plánu, ohnivé a energické jednání, a konečně i nesrovnatelná lstivost a obratnost“. Tyto obecně Araby vyznačující vlastnosti jsou nezbytně vlastní i Židům, ale ti vedle nich navíc disponují i jinými vlastnostmi, které jim dodávají další výhody. Tak například Arabové začínají každý odvážný podnik s velkým zápalem a horlivostí, ale nedostává se jim výdrže a neústupnosti, zatímco Žid se svým ohnivým temperamentem spojuje ještě neotřesitelnou houževnatost, takže lze plným právem prohlásit: **Žid se nikdy nevzdává, a nezná ani odpuštění, ani zapomenutí.**

Další charakterový rozdíl mezi těmito oběma dětmi pouště spočívá v tom, že Arabové mají spíše sklony k ideálu a abstraktnu, zatímco Židé smýšlejí v podstatě materialisticky a prakticky. Z této rozdílnosti charakterů pak plyne, že Arabové projevují platonickou a duchovní úctu ke krásnu, kdežto Židé vidí ve všem pouze prospěch. Žid se sice také umí zahledět na květinu nebo jinou krásnou věc, ale přitom si bude současně říkat: Kolik za to tak mohu dostat?

Chamtivost je vášeň, která se Židům stala druhou přirozeností, a také ji instinktivně následují. Žádostivost zisku se v organismu Žida zakořenila tak silně, že přehlušuje jakýkoli jiný pocit a tužbu. Žid například nezná sebeúctu. Je-li urážen, nedává na sobě nic znát, je-li chválen, vysmívá se tomu, ale upře-li se mu jediný groš, zuří jako tygr. Jeho jediným cílem v životě je profit. Proto si také nezaslouží jeho pozornosti nic, co není zaměřeno k tomuto cíli.

Neovladatelná chtivost staví Žida do věčného protikladu ke zbytku lidstva, a proto také vede nesmiřitelný boj se všemi ostatními a soudí, že lidé jsou stvořeni jen k tomu, aby se navzájem pobíjeli a rvali. V tomto boji mezi lidmi musí podle názoru Židů nakonec ostatní pohltnout ten nejlstivější a nejchamtivější.

Víra v nikdy nekončící protiklad mezi lidmi je ostatně Arabům vrozená představa, neboť ji najdeme jak v talmudu, tak v koránu – ve dvou knihách, které jsou skutečným zdrojem semitských idejí a tradicí. Nicméně i přesto, že se Arabové i Židé v tomto bodě shodují, není naprosto stejný způsob, jakým toto učení provádějí v praxi. **Arab se svým rytířským duchem**

přísně odlišuje válečný stav od mírového, kdežto Žid neuznává klid zbraní a vede boj bez ustání.

III. Princip materiálních zájmů

Přirozenými schopnostmi tak mimořádně nadaný národ samozřejmě vyvolává očekávání, že uskuteční velkolepé výkony. Největším židovským výkonem však nepochybně bylo objevení principu materiálních zájmů, jeho sociální i politické dynamičnosti, a samozřejmě také jeho používání jako nástroje k dobytí světa. Tato skutečnost byla výsledkem postupného rozvíjení oněch schopností, které byly židovskému národu dány. Ve styku se sousedními kmeny dbali Židé vždy na následující politicko-hospodářské zásady:

„Ne kdo vydělává, ale kdo šetří, dosáhne blahobytu.“

„Kdo šetří, získá převahu nad těmi, kteří plýtvají.“

Mimoto si Židé dobře povšimli, že si lidé obecně málo váží svého vlastnictví, protože touha po získání toho, co nemají, je svádí k tomu, že pouštějí z očí to, co jim skutečně patří. Z tohoto stavu věci odvodili Židé princip, který se od té doby stal základem jejich komerčního, sociálního i politického systému.

Když jejich první pokusy v tom směru proběhly úspěšně, usilovali o všemožné rozšíření svých operací tím, že odcházeli do bohaté a úrodné země; proto se rozhodli ukázat záda své vlasti – Arábii.

Můžeme vycházet z toho, že nežli se Abrahám a jeho kmen rozhodli k tak odvážnému podniku, vypracovali si určitý plán, který odrážel jejich přirozené schopnosti. Vetřelci realizovaný plán vypadal zhruba následovně: Zmocníme se zlata i dalších cenných předmětů každé země, do níž se vpadne, ale přesto se obyvatelům ponechá život a nemovitý majetek.

Židé tedy uvažovali takto: Vezmeme-li obyvatelům té či oné země zlato a plody jejich práce, můžeme jim klidně ponechat pole a vinice. Když se nám podaří zmocnit jejich bohatství, staneme se pány, a oni budou našimi otroky.

Tímto plánem projeví Židé přímo velkolepou genialitu, protože se tím přenesli přes všechny zásady, jimiž se jejich předchůdci ve výbojích řídili, a formulovali zcela nový princip materiálních zájmů. Kromě toho jej uskutečnili v čisté a prosté podobě bez pomoci fyzické síly nebo religiózního vlivu.

Podívejme se nyní, jak tento princip, jehož zbraní je lest i příčinlivost, slavil tak udivující triumfy již v prvním období své existence a byl završen v devatenáctém století dobývání světa.

IV. Abraháмова perioda

Po odchodu z Arábie se Abrahám a jeho kmen odebrali do Mezopotámie. Jejich pobyt tam však trval jen krátce, protože je přitahovalo příslovečné bohatství a úrodnost Kanaánu. Tato první poklidná invaze pozoruhodně odpovídala jejich cílům. Po příchodu do země se jim po-

dařilo obratně využít ke svému prospěchu sporů a občanských válek, které jejich loupežné výpravy mezi lidem Sýrie vyvolaly, takže záhy již jim padlo do rukou prakticky veškeré bohatství.

Víme ovšem, že Abrahám se svým kmenem o něco později vytáhl do Egypta, do země, která byla odedávna známá svým bohatstvím a úrodností. Je pravda, že Židé svůj svérázný odchod do Egypta vysvětlovali hladomorem, který v té době měl v Kanaánu zuřit, ale podle všeho byl tento „hladomor“ především palčivou žízňí, kterou chtěli Židé uhasit u zdroje faraónových pokladů. Zpočátku se jim dařilo dosáhnout předpokládaných úspěchů, protože se rychle zmocnili obrovského množství zlata i stříbra včetně početných stád dobytka. Ale jejich hrabivost vyvolala u Egyptanů takový hněv, že je faraón ze své země vyhnal s poukazem na jejich nemorálnost a pletichy.

Po návratu z Egypta vpadli Židé znovu jako bouře do země Kanaán, kde se na úkor domácího obyvatelstva stali bohatými a mocnými.

V. Izákova perioda

Izák se stejně jako Abrahám snažil při svých výbojích nahromadit co nejvíce bohatství a zmocnit se majetku obyvatel Kanaánu. Za tím účel jen ještě zdvojnásobil své lupičské požadavky a vpadl do země Filištínských. Jako záminka mu i tentokrát posloužilo tvrzení o hladomoru.

Filištínský král Abímelek zpočátku přijímal Židy jako přátele, ale již brzy změnil smýšlení a rozhodl se je vyhnat, protože jejich chamtivost se až křiklavě ukázala již krátce po vpádu do země. S tehdy příznačnou naivitou se král Abímelek nijak netajil tím, proč se chce Židů zbavit, a zcela otevřeně jim řekl: „Jste mocnější než já!“, čímž myslel: Jste bohatší než já! Kromě toho byl jeho lid na Židy tak rozezlený, že by je do posledního muže pobil, kdyby se bývali sami nerozhodli k odchodu.

Než budeme pokračovat v našem historickém líčení, musíme zde zmínit několik významných skutečností, které lze pozorovat při všech vpádech Židů i následném vyhnání. Je to důležité vědět, protože se nám tím odhaluje politika Židů i rafinované pletichy, jimiž uskutečňují hospodářské dobývání světa.

První takovou skutečností je mimořádná pečlivost, s níž se Židé vyhýbali jakémukoli ozbrojenému konfliktu s národy, které se snažili podmanit. Během zmiňované periody používali při svých dobrodružstvích zásadně duchovních prostředků a nikdy nesahali k fyzické síle. Jejich preferovanou zbraní byla tehdy lest; v zájmu Židů samozřejmě bylo vyhnout se jakémukoli krveprolití.

A tak tehdy nikdy nedošlo k oněm ozbrojeným střetům, které charakterizují fyzický princip – na rozdíl od principu materiálních zájmů.

Další pozoruhodnou skutečností je chování Židů, které dávali najevo, kdykoli se viděli nuceni stáhnout z dobyté země. Tím se jim podařilo nejenom vzít si s sebou získanou kořist, nýbrž i proměnit svůj odchod v morální vítězství tím, že veškerou odpovědnost svalili na domácí obyvatelstvo a sebe ukazovali jako pronásledovaný národ.

Tato politika Židů je skutečně mistrovským machiavelistickým kouskem, který se nepodařil žádné jiné rase nebo sektě. Proto tedy až do našich časů ztělesňuje skutečného ducha a duši Židovstva. (Viz Gn 26, 1,16,20,21 a 27.)

VI. Egyptská perioda

Agresivní pletichy Židů vůči Egyptu jsou zřejmé z následujících skutečností.

Předvoj, složený ze židovských dobrodruhů, vstoupil do Egypta nejprve asi jako rozvědka, a znovu posloužil hladomor jako záminka k snadnějšímu proniknutí do země. Předvoji se podařil rozhodující úspěch, protože jeho muži se nejen obohatili na úkor Egyptanů, ale podařilo se jim dostat pod svou kontrolu i samotného vládce.

Povýšení Josefa na egyptského místokrále zavdalo podnět k lupičskému tažení Jáкова a jeho celého kmene. Od té chvíle se Egyptané stali bezmocnou kořistí Židů, kteří je do poslední nitky ožebračili. Chamtivost vetřelců však i zde brzy vyvolala odpor domácího obyvatelstva, které Židy až příliš pozdě rozpoznalo jako společenskou chorobu a politické nebezpečí. Proto faraónova vláda sáhla k opatřením na svou ochranu a rozhodla se Židy ze země vykázat. Zmíněné opatření ovšem vzhledem ke stavu věcí uvrhlo Egyptany do vážných hospodářských potíží. Vyhnání Židů úplně rozvrátilo finanční situaci vlády. Bylo za této situace rozumnější nechat Židy odtáhnout s naloupeným bohatstvím, nebo nečinně přihlížet, jak dál ruínují Egypt? Zatímco nešťastný faraón stále ještě hledal východisko z těžkého dilema, Židé rychle popadli ze svých pokladů co jen mohli, a uprchli z Egypta.

Poté, co jsme si zde ukázali, jak židovský národ od svého vstupu do dějin začal tím, že dostával do svých rukou bohatství ostatních národů, můžeme se zabývat vývojem v druhé periodě jeho historie. (Viz Gn 47,18.)

VII. Mojžíšská perioda

Druhou periodu charakterizuje naprostá revoluce v politice židovského národa. Mojžíšem zavedené změny neznamenal nic menšího než opuštění dosavadních židovských principů. Řečená revoluce zcela odstranila hlavní zásadu židovského národa, princip materiálních zájmů, a postavila na jeho místo nový, spočívající v jednotě fyzických i teologických principů.

Změna byla výsledkem reakcí v hlavách mužů, řídících osud „vyvoleného národa“. Tito ušlechtilí muži byli zděšeni, že jejich rasa klesla tak hluboko, že se nehrozila ani loupeže a lichvy. Národ, říkali si, který si nárokuje nejvyšší místo mezi ostatními, musí otevřeně a čestně nastoupit cestu, vedoucí k blahobytu a civilizaci. Princip zbabělosti, směřující k opovržení v očích lidstva, musí prohlásit za nedůstojný svých cílů.

Vítězství mosaismu však bylo možné dosáhnout pouze naprostým vyhlazením stoupenců staré židovské ideje, a proto byli zlikvidováni spolu se svým zlatým teletem, symbolem lichvářského ducha, který je totožný s principem materiálních zájmů. Užití principu dobývání vojenskou silou vedlo k obsazení Kanaánu a založení království Judeje.

Protože však tato perioda slouží pouze k objasnění principu, s nímž se v naší studii nehodláme zabývat, budeme v dalším zkoumání pokračovat od momentu, kdy království Judeje zaniklo a židovská idea, tedy princip materiálních zájmů, znovu nabyla převahy.

VIII. Reakce židovské ideje

S koncem judského království padla také jeho opora, princip fyzické síly, a Židé se znovu obrátili ke specificky židovskému principu, který jim měl zajistit světovládu – k principu materiálních zájmů.

Když byli napadáni Asyřany a Peršany, existovala asi mezi Židy stále ještě strana, která výboj ozbrojenou silou považovala za možný, ale záhy byla umlčena stoupenci staré ideje. Ti byli názoru, že má-li se vyplnit proroctví a synové Izraele mají dosáhnout světovlády, nemůže se tak stát silou zbraní, nýbrž používáním principu materiálních zájmů.

„K čemu nám je,“ říkali, „mít vlastní zemi, království, pevnosti a vojska, když jedna jediná bouře může přes noc všechno zničit a z nás udělat otroky cizích dobyvatelů?“ – Kdepak, mojžíšský princip může vypadat docela pěkně, ale přesto je to jen prelud. Naše bohatství a naše moc nesmí být soustředěny na jednom místě. Musejí být všude a nikde, takže se nemohou stát kořistí našich nepřátel. Žádná země, žádné království nám nesmí jako takové patřit, ale přesto se musíme ze všech sil snažit dostat do svých rukou bohatství všech říší světa. **Rozptýlení po celém světě nesmíme nazývat svým žádné trvalé bydliště, ale musíme se vždy objevit tam, kde je sklizeň nejbohatší. Pouze našimi otci hlásaný princip může vyplnit a vyplní proroctví, slibující synům Izraele dobytí světa.**“

Konflikt obou principů rozdělil židovský národ do dvou stran, které dlouho zápasily o nadvládu. V důsledku zmíněného konfliktu se Židé hned viděli nuceni vydat se do všech možných zemí světa, hned se zase cítili být přitahováni Sionem, viditelným centrem svého národa. Tendence k decentralismu se k určitému okamžiku nakonec prosadila a dala podnět k exilu, který se stal známý jako „babylónské zajetí“. Řečené „zajetí“ však ve skutečnosti nebylo nic jiného než útočný šachový tah Židů, jehož účelem bylo učinit své současné dobyvatele zralé k podrobení pomocí lsti a lichvy. Po své politické a vojenské porážce se Židé snažili pokračovat nerušeně dál oloupením a vydrancováním Peršanů, a každý z historie ví, že poté, co se Židé v jejich říši usadili, zmocnili se všeho bohatství země a nakonec i její správy a politické moci. Tohoto vítězství bylo dosaženo intrikami Ester a Mordechaje, kteří starého krále Achašveróše použili jako svého nástroje a státní žezlo vzali do vlastní ruky.

IX. Římská perioda

Dobytí Judeje Římany dodalo kosmopolitním tendencím Židů rozhodující směr. Nyní pronikali do všech východních i západních provincií římské říše. V těchto zemích okrádali své dobyvatele i jejich vazaly, a podle libosti je vykořisťovali úskoky i lichvou.

Právě v této infiltraci Židů spolu s jejich vzpurným a neklidným duchem musíme vidět příčinu nenávisti, kterou k nim začali Římané pociťovat. Když pak nenávist dosáhla vrcholu,

podnikli Římané válečné tažení k likvidaci rasy, jež se stala skutečnou pohromou říše. Titovo tažení mělo zničit hlavní město židovského národa, které Římané považovali za výchozí bod Židů. Tažení se však minulo cíle, a to z následujícího důvodu: Jeruzalém již dávno nebyl ústředním bodem židovských výpadů. Tendence ke kosmopolitní decentralizaci totiž už dávno získala mezi Židy převahu a princip fyzické síly podlehl principu materiálních zájmů. Po této změně již Židé pevnost Judeu a zdi Jeruzaléma ke svým loupežným výpravám nepotřebovali. Na všech frontách přešli směle do ofenzívy a rozhodli se použít jako zbraně k plánovanému dobytí světa výhradně lest a lichvu.

Římané se ostatně dopustili osudové chyby tím, že zaměřili své zbraně proti bodu, jehož zničení nemohlo židovskou moc vážněji oslabit. Židé se již dávno rozhodli vyměnit svou mocenskou základnu za princip, který byl nadále jedinou základnou jejich operací, a Římané měli tehdy bojovat proti němu a snažit se jej zlikvidovat. Takový podnik však nebyl v jejich moci a zničením Jeruzaléma odstranil Titus současně jedinou překážku, která zadržovala Židy před nespoutanou agresí proti všem ostatním národům. Od toho okamžiku Židé upustili od své vlastní země i mosaické tradice, a začali obrovské dílo dobývání světa pomocí principu materiálních zájmů.

X. Křesťanský předsudek

Výše stručně podané pohnutky, které Židy přiměly k opuštění vlasti, vyvracejí předsudek, který je mezi křesťany hluboce zakořeněný: téměř jednomyslně předpokládají, že Židé byli do celého světa rozptýleni pro tvrdošíjně odmítání uznat božské poselství Ježíše Krista. Historie však dokazuje, že jde o pouhý předsudek, neboť je bezpočet důkazů o tom, že rozptýlení Židů bylo dobrovolnou a plánovitou emigrací.

Důkaz o dobrovolnosti rozptýlení spočívá v okolnosti, že Židé již čtyři století před dobytím Jeruzaléma, v časech Makabejských, začali odcházet do všech možných zemí. Že důvodem exilu nebyla hrubá síla, je dokázáno také tím, že Titus ve svém triumfálním průvodu Římem měl jen několik málo tisíc židovských zajatců, kteří tvořili pouze drobný zlomek obyvatelstva Judeje. Uvádím zde jen několik málo důkazů o dobrovolnosti židovského rozptýlení. Dále je třeba vzít v úvahu, že se Římané nikdy nesnažili vyhnat podrobené národy z jejich rodné půdy, a není tedy důvod k výjimce v tom smyslu, že by si snad počínali jinak v případě Židů, jichž se tak jako tak nikdy příliš neobávali.

Poté, co jsme si ukázali, že rozptýlení Židů je třeba považovat výhradně za agresivní manévr za účelem neomezené světovlády, podíváme se blíže na dějiny Židů a jejich pokroky v pozdních dobách římské říše i ve středověku.

XI. Perioda středověku

Oslabení římského panství a vpády barbarů vedly k přechodné fázi, která neobyčejně napomáhala rozšíření židovského národa. Židé se teď nacházeli mezi dvěma elementy, z nichž první byl v úpadku, zatímco druhý se ještě nacházel v barbarství. Za těchto okolností se Ži-

dům dařilo získávat půdu pod nohama a v barbary dobytých zemích zapouštět pevné kořeny. Je pravda, že církve i feudální páni činili opatření k zamezení židovského postupu, ale Židé se takovými překážkami nenechávali odradit a chápali se všemožných lstí a triků k oslabení nepřátelství ze strany duchovenstva i šlechty. Židé se obávali pouze jediné formy odporu, totiž té, která měla podobu konkurence a napadala je na jejich vlastním poli, tj. principu materiálních zájmů. Dokud jim bylo dovoleno hromadit v tichosti peníze, o nic jiného se nestarali, ba právě naopak: potají se vysmívali hrdinům bitevních polí i těm, kteří vítězili díky duchovnímu principu.

V té době byla Evropa rozdělena do mnoha zemí a říší. Židé se rozšířili do všech důležitějších center a usazovali se tam, aby se mohli plně oddávat obchodu i lichvě. Jejich bohatství a ještě více způsob, jakým jej nabyli, jim postupně vynesl tvrdé pronásledování, ale takové násilnosti byly jen sporadické a ukázaly se jako zcela nepostačující k zastavení neoblomného a stále úspěšnějšího dobytčného tažení Židů.

Ve všech důležitých obchodních centrech Evropy rostly židovské obce jako houby po dešti. Skupina Židů se usadila v Benátkách, další v Janově, a současně vznikaly židovské kolonie v nejdůležitějších městech Španělska, Holandska, Německa a Polska. Tyto a mnohé další židovské bašty byly sice rozptýlené na velkém území, ale přesto tvořily pevně propojenou jednotu, jejíž aktivity byly prochnuté všeovládajícím principem materiálních zájmů.

Tvrzení, že rozptýlení příslušníci židovské rasy tvořili vzájemně výhodný i obavy budící celek, rozhodně není prázdnou frází, nýbrž čistou pravdou, kterou lze doložit s matematickou přesností. Jako první důkaz si uvedeme skutečnost, že dokonce i v dnešní civilizaci západních národů je svazek rasové pospolitosti, který Židy vzájemně poutá, mnohem silnější než svazek mezi Židem a křesťanem. Druhý důkaz je podán okolností, že existuje tatáž religiózní i historická tradice včetně rasové jednoty mezi všemi Židy celého světa od Kamčatky až po San Francisco, v srdci Evropy jako ve Střední Asii. Toto rozptýlené a přesto jednotné národní těleso je prochnuto jednou jedinou ideou a jednou jedinou vírou: jeho příslušníci jsou „vyvolený národ“ a právem mu náleží všechny poklady světa. Kdybychom se zeptali tatarskou stepí táhnoucího židovského dobrodruha nebo vznešeného burzovního makléře, pyšně si vykračujícího ve Vídni po Leopoldstrasse, v Londýně po Lombard Streetu nebo v New Yorku po Wall Streetu, všude bychom narazili na tutéž víru a stejnou důvěru ve své poslání.

Židovská solidarita je tak silná, že pokud je někde napaden jediný Žid, ostatní Židé všech pěti kontinentů povstanou jako jeden muž.

Jako příklad si zde připomeneme incident, který se udál v naší době. Když za občanské války v USA stál generál Grant v Tennessee před nepřátelskou armádou, rozzuřil se nad obrovským houfem Židů, který táhl za jeho armádou jako psi za jelenem, a vydal rozkaz, aby všichni co nejrychleji zmizeli. Ihned se ve všech velkých amerických městech Židé rozeřvali na protest a stoupenci mosaického učení vytvořili zvláštní výbor, který se neprodleně vydal do Washingtonu přesvědčit tam prezidenta Lincolna o nespravedlivosti Grantova rozkazu. Prezident pozorně vyslechl stížnost výboru a z vrozené dobroty poslal generálu Grantovi dopis, v němž jej žádal o odvolání zmíněného rozkazu. Generál v odpovědi sice uvedl, že prezidentovu přání vyhověl a rozkaz odvolal, ale dodal, že podle jeho názoru nejsou Židé o nic lepší než v době, kdy ukřižovali Krista.

Kdekoli Židé žijí, poskytují každému novému Židovi přístřeší, podporu a pomoc. **Skutečným zednářstvím je zednářství Židů, proti němuž je nežidovské zednářství dětskou hrou.**

Ve středověku se židovští gauneři spokojovali i s drobnými zlodějny a jako lidé, kteří musejí bojovat o holé živobytí, nevznášeli žádné přehnané požadavky. Oblečení v hadrech trpělivě snášeli svou bídu, ale jejich víra v konečné poslání zůstala neotřesená. Marně bychom v dějinách hledali výjev, který by se jen vzdáleně podobal sebezapření Židů pro dosažení svého cíle, definitivního dobytí světa. Jen díky této vlastnosti, spojené s přísnou disciplínou, mohli tito vojáci lichvy tak pevně třímat prapor principu materiálních zájmů a stát se střízlivými, čínorodými a mocnými muži.

Zmíněný princip se stal Židům zákonem, kterého se přidržovali i spartánským životem, a současně je chránil před leností a výstřednostmi. Přísná kázeň a způsob života jsou tajemstvím židovského úspěchu v boji s ostatními rasami i při hromadění uloupeného majetku. Při tomto komerčním a finančním konfliktu se často stává, že Žid zvítězí nad stovkami nežidovských konkurentů jen proto, že díky principu materiálních zájmů a vyhlídce na zisk je střízlivější, aktivnější a vytrvalejší než oni.

XII. Židovská korupce

Asi jen málokdo nám uvěří, prohlásíme-li, že vzdor tomu mají Židé i charakter ctnosti. Toto tvrzení musí vypadat tím paradoxnější, že mnoho lidí považuje Židy za nejhorší výlupek lidstva. Tím více tito lidé užasnou, jestliže dodáme, že Židé jsou obojím: na jedné straně jsou nanejvýš ctnostní, na druhé straně zase odporně neřestní, ba dokonce jsou sami hlavními šířiteli nemravnosti a zkaženosti. Tento zdánlivý rozpor vyžaduje jen stručné vysvětlení, aby byl zřejmý jeho plný význam.

Žid je ctnostný, protože jej zkušenost učí, že to má praktický užitek, a tedy nikoli z toho důvodu, že by choval platonickou lásku k ctnosti. Být ctnostný prodlužuje život a současně to Židům umožňuje získávat peníze; to mu úplně stačí a proto ctnost přímo uctívá. Jestliže jej však na jedné straně princip materiálních zájmů nutí oddávat se ctnosti, pak jej tentýž princip na druhé straně nutí oddávat se neřestem.

Žid dobře ví, jaké výhody ctnost přináší, a považuje ji za svůj monopol. „Ctnost,“ myslí si, „je výborná věc, která se musí pečlivě střežit. **Nesmí ji však mít každý, protože jinak by nebylo možné z ní dělat peníze.**“ Kalkulací a spekulací tedy Žid dokonce i ctnost zdaňuje a používá nepravosti a hříchy jako prostředku k likvidaci nepřátel.

Ctnost i hřích se takto stávají v rukou Židů účinnou zbraní, kterou lze použít k obraně i útoku. Ctností vzorují ztrátám a ranám osudu, nepravostmi zase zasahují ty, jejichž bohatství se hodlají zmocnit.

Pokud je zapotřebí ještě další důkaz o snahách Židů obohacovat se likvidací morálky ostatních národů, stačí zde poukázat na všeobecně známé skutečnosti. Dva Židé jménem Benezet a Blanc založili proslulá hráčská douputa v Baden-Badenu a Homburgu. Hahmi Paša, syn egyptského místokrále, zdědil pohádkový majetek, odhadovaný na dobrých 150 milionů franků. V Alexandrii žijící Žid Oppenheim se stal jeho bankéřem a vedl obchody mladého Hahmiho tak mistrovsky, že za tři roky přivedl prince k bankrotu.

XIII. Pokroky Židů ve středověku

Během celého středověku nebyly židovské obchodní podniky ničím jiným než vojenským táborem v nepřátelské zemi, který mohl být kdykoli stržen a znovu postaven někde jinde. Obchod byl v jistém smyslu velkým bitevním polem, na němž se střetávali oba protivníci – domorodci a židovští vetřelci. Zde byly vybojovány bitvy, z nichž přirozeně vetřelci většinou vycházeli jako vítězi, a tím si postupně zajišťovali hegemonii nad celým světem obchodu. Obchod konečně plně odpovídal vyhraněným židovským instinktům. Pro židovský charakter je příznačné, že žádný obor činnosti, který si zvolili, nikdy nesloužil k přímé podpoře blahobytu hostitelského národa!

Jak známo, Žid se nezabývá zemědělstvím, hornictvím ani produkcí surovin nebo výrobou z nich. Objevuje se pouze tam, kde se hodnoty dostávají do oběhu, a obohacuje se výměnou bezcenných věcí za dobré peníze. Na tento stav věcí zde musíme jmenovitě upozornit, protože je důkazem, že Židé jsou z naprosté většiny neproduktivní paraziti, protože proč by se měli v potu tváře sami lopotit, když si mohou přivlastnit plody práce jiných? Z tohoto prostého důvodu se Židé vždy stranili zemědělství a dávali přednost nestálému nomádskému životu, který jim zajišťoval velkou přednost trvalé mobility. Tato pohyblivost, díky níž se Židé pravidelně mohli objevit tam, kde jim kynula nejužitečnější kořist, byla přirozeně možná jen tím, že se nevázáni na půdu, na níž žili. Kromě toho byla zmíněná mobilita v plném souladu s jejich kosmopolitní povahou a všeobecnou agresivitou.

Tak například v éře svého rozkvětu byly italské republiky Benátky, Janov a Florencie plné Židů. Jejich úpadek pak Židy přinutil na jihu nahrabané poklady sbalit a odtáhnout na sever. Tam se usazovali v Německu, Holandsku a v Polsku, kde mezitím doznal velkého rozmachu obchod, průmysl i obecný blahobyt. Anglie přišla na řadu jako poslední, a sice až koncem osmnáctého století poté, co si úspěšně vybojovala nadvládu na mořích a v obchodě, kde dříve dominovalo Holandsko. Nejméně úspěšní byli Židé ve Španělsku, kde je domorodé obyvatelstvo přinutilo k odchodu ze země, protože je právem považovalo za cizí vetřelce a tajné spojence Maurů.

XIV. Židé zůstávají Židy

Po krátkém přehledu dějin Židů ve středověku se nyní musíme věnovat specifické otázce, která souvisí s právě řečeným, a sama o osobě představuje doslova zázrak. Míjíme tím pozoruhodnou skutečnost, že se Židé nikdy nesnažili smísit s ostatními národy. Vzdor svému rozptýlení do mnoha zemí i přes staletý těsný styk s ostatními rasami jsou Židé i dnes tím, čím byli před osmnácti stoletími. Vidíme u nich tytéž vlastnosti, tentýž typ člověka, jakoby je ani čas, ani zvyklost či kontakt s cizími elementy ani v nejmenším neovlivnily.

Tento pozoruhodný fenomén je výsledkem souběhu různých faktorů, z nichž ty nejdůležitější si zde uvedeme:

- 1) Váha religiózních a historických tradic.
- 2) Svazek pokrevní příbuznosti.
- 3) Pocit vzájemné solidarity.

4) Nenávist k ostatním národům.

Efektivní souhra všech těchto faktorů pak vedla k tomu, že Židé zůstali Židy, přestože žijí v nejrůznějších zemích a jsou okolnostmi nuceni se přizpůsobit místním zvyklostem. Jejich proměna ve Francouze, Němce, Poláky, Američany atd. je však vždy jen povrchní, a ani v nejmenším se nedotýká nitra židovského rázu. Přijetí nejrůznější státní příslušnosti bylo a je pouze maskou, pod níž se Židé mohou snadněji vplížit do ovčince. Na jaké zvíře zde bajka naráží, není jistě třeba vysvětlovat!

Buď, anebo! Člověk může být buď Židem nebo Němcem, Francouzem, Američanem, Rusem atd. Židé však tvrdí, že v sobě mohou sloučit obě vlastnosti, a jakkoli se rádi vydávají na „patrioty“, např. za Francouze, nemají sebemenší skrupule současně se otevřeně naparovat svou židovskou národností. Crémieux a Armand Lévy, dvě izraelitské veličiny naší doby, veřejně prohlásily, „že jsou Židy až do morku kostí“, a proto musejí být tato individua žalostně špatnými Francouzi.

XV. Židé v současnosti

Po celý středověk kladli Židé v tichosti kámen ke kameni stavby své budoucí moci. Aniž by se zajímali o vývoj zbytku světa, potají hromadili stále báječnější poklady a do oprátky lichvy sevřeli celou Evropu a následně i Nový svět. Trpělivě čekali na okamžik, kdy se mohou odvážit vystoupit z přítmí na světlo a vyšplhat se na vrcholek mocenské pyramidy.

Konečně nastal tak dlouho očekávaný den. Na úsvitu „svobody“, kdy se stará budova feudalismu s hromovým rachotem zřítíla, zachvátil staré politické, občanské i církevní síly úděs, z něhož se už nevzpamatovaly. Stále silnější příval novodobých idejí smetl všechno a bez milosti utopil každého nepoddajného. Tím dnem „svobody“ byla francouzská revoluce. Sotva Židé odhodili okovy, odhalili plný rozsah své moci a mohli se vydat cestou, jež je měla záhy přivést k dobytí světa. Zmizela jediná překážka, která jim dosud stála v cestě.

Pod nápořem Voltairova učení a vítězného liberalismu se postupně na prach rozpadala národnostní a religiózní omezení středověku, a Evropa, která se rozešla s minulostí, nastoupila novou cestu obnovy. Ruku v ruce s volnomyšlenkáři a jakobíny, karbonáři – slovem s revolucionáři všech odstínů – se Židé aktivně podíleli na zmíněné obnově a všude se spolčovali s těmi, kdo provolávali: „Ať žije tolerance! Ať žije bratrství! Pryč se stavovskými rozdíly!“ Tato hesla v ústech ostatních národů však Židům sloužila pouze jako chytrá válečná lest k podněcování zmatku a chaosu v řadách svých nepřátel. Jak bychom si jinak mohli vysvětlit skutečnost, že ti samí Židé ani na okamžik nepomysleli na to, ukázat záda svému vlastnímu náboženství, tradicím a zásadám!

Židé, nyní semknuti v jednom šiku, napadali své protivníky na všech frontách a vztyčili vítěznou korouhev na troskách staré Evropy. Od té doby vlaje nad každou citadelou evropské moci, ba dnes již nad celým světem, prapor Židovstva s heslem **Materialismus a materiální zájmy!**

Celé dobyvatelské tažení nestálo Židy ani zrnko vlastního střelného prachu. Odhlédneme-li od toho, co jim spadlo jako zralé jablko do klína jakožto výsledek revoluce a liberalismu, děkují Židé za své současné postavení hlavně bezpříkladným intrikám, jimiž postupně dávali

mat všem protivníkům. Obratnou taktikou se jim podařilo zajistit si výhody ústředního postavení, z něhož mohou podle libosti a bez rizika podnikat výpady tím či oním směrem. Vyvoláváním chaosu, dnes podporováním revoluce, zítra zase podporou legitimního držitele moci, šířením státu nebezpečných utopií i vytvářením nové aristokracie – vším tím pracují na tom, aby si z obou stran udělali své dlužníky a z každého obchodu získávali nesmírný profit. Všichni víme, že jak vlády, tak i revoluční strany potřebují peníze, a Židé je rádi půjčí – ne bez tučného zisku pro sebe, ať už formou peněz nebo koncesí a privilegií.

XVI. Finanční výboje

Viděli jsme, že velké religiózní a politické revoluce, které otřásly do základů celým křesťanským světem, byly pro Židy pravým požehnáním, protože jimi vyvolaný chaos jim umožnil obrovský krok vpřed při dobytvačném tažení a současně jim dovolil zmocnit se dominantního postavení v oblasti financí, státu i společnosti. Zmíněné dobytvačné tažení Židů, opakuji znovu, není žádný výmysl nebo přelud chorého mozku, nýbrž celosvětová realita! Sami Židé se tím ostatně nijak netají, nýbrž se otevřeně přiznávají, a nazývají to „hlavním a nejzřejmějším problémem Židovstva“.

Již ve středověku Židé nahromadili báječné bohatství a touto cestou si zajistili jistý vliv. Ale k tomu, aby jejich finanční moc dosáhla dnešních obrovitých rozměrů a Židé si zajistili lví podíl na vlastnictví a bohatství nejrůznějších zemí, muselo spolupůsobit ještě několik dalších faktorů. Na prvním místě je to šíření kosmopolitních idejí, rozklad morálních představ a obyčejů evropských národů, vývoj veřejných dopravních prostředků i zintenzivnění mezinárodních vztahů.

Toto všechno vedlo k stále těsnějším kontaktům mezi příslušníky dosud izolovaných národů ve všech koutech světa. Proces začal koncem 18. století a od té doby se nepřetržitě rozvíjí, což zásadně přispělo k ohromujícímu vzrůstu židovské finanční moci. Příčina tohoto fenoménu se nechá asi nejlépe objasnit tím, že od té doby už zmíněná židovská finanční moc neměla pouze lokální, nýbrž celosvětový charakter. Protože Židé drželi v rukou finance všech zemí, bylo pro ně také snadnější než pro kohokoli jiného profitovat z všeobecného rozmachu průmyslu i vymožeností nové doby. Stejnou měrou, jakou zmíněný rozmach nesl své ovoce, rostly i židovské aktivity. Tak jako atomy, poslušné gravitačního zákona, jsou přitahovány větší hmotou, proudí také drobnější kapitál do nezměrného bohatství Židů, a jak se podle téhož fyzikálního zákona zrychluje pohyb směrem k těžišti tělesa, roste každým dnem i gravitační síla židovského kapitálu. Ocelové sevření židovského kapitálu kolem bohatství jednotlivých národů je již tak pevné, že bez sebemenšího přehánění lze prohlásit: Židé plně kontrolují finance celého světa! Dnes již nelze provést žádnou významnější finanční operaci, aniž by v ní Židé měli prsty a neprofitovali z ní.

Takto se Židům v nejkratší době podařilo dokázat, že jsou dnes nejbohatší a nejvlivnější skupinou a dosáhli takového mocenského postavení, jaké dějiny dosud nepoznaly. S oporou o svůj nesmírný kapitál diktují světu financí i průmyslu. Nejvýnosnější a největší podniky současnosti v Evropě i mimo ni jsou židovským monopolem, např. Rakouská jižní dráha jako hlavní dopravní tepna střední Evropy, brazilské doly, které kontroluje Jay Gould, Union Pacific ve Spojených státech a nespočet dalších.

My však jdeme ještě dál a tvrdíme, že **mezi námi není žádný, kdo by jistým způsobem neodváděl židovské moci povinnou daň. Činíme tak všichni bez výjimky, ať už v podobě nájmu za bydlení, potravy, kterou jíme, nebo oblečení, jímž se odíváme. Ani v případě králů a šlechty tomu není jinak.** Přísluvečnou bílou vránou je mezi nimi ten, kdo by nebyl u Židů zadlužen a tudíž na nich závislý.

Židovská finanční moc se tedy jistým způsobem podobá neviditelnému skřetu, který dokáže beztrestně každému sahat do kapsy. Tak jako se duch v Goetheho Faustovi dokáže protáhnout klíčovou dírkou, je židovská finanční moc všudypřítomná, a přece pro každého jako taková nepoznatelná. Židovské finanční moci navíc velice vyhovuje role svůdce a dovolujeme si vyjádřit podezření, že ji má přímo od samotného Otce hříchu, který promlouvá slovy Satana: **„Padněte přede mnou na kolena, a toto všechno vám dám.“**

XVII. Dynastie Rothschildů

Ruku v ruce s podivuhodným vzrůstem židovské finanční moci, nebo spíše jako s její bezpodmínečnou a nezbytnou základnou, se jednotlivým Židům dařilo zmocňovat stále většího bohatství. Ze špinavých lichvářů středověku se jako zázrakem vyklubali moderní bankéři a burzovní makléři. Z nomádských Židů dávných časů se již dávno stali obratní spekulanti, a někdejší kramáři a vetešníci dnes vlastní velké obchodní domy a průmyslové podniky.

Po jistou dobu však ještě scházela koruna celé stavby, tj. ztělesnění vůdčího principu konkrétní a hmatatelné moci, které je vlastní každému lidskému počínu. Tak jako je církevní moc ztělesňována papežem a císařská moc vojenskou silou, musela moc Židů neodvratně vést ke vzniku dynastie, která svůj původ i oprávnění našla v principu materiálních zájmů.

Taková koruna budovy se také záhy objevila. Zde jsou alespoň ve stručnosti fakta:

Na konci napoleonských válek si vysoké a mocné postavení viditelné hlavy židovské vládnoucí kasty zajistil ve Frankfurtu Žid jménem Rothschild, více díky příznivým okolnostem než vlastnímu úsilí. Všichni Židé se uctivě sklonili před svým novým vládcem a činí tak dodnes, a to tím spíše, že jeho panství je celosvětově uznáváno. Jako finanční magnát poroučí Rothschild pohybu obrovitého židovského kapitálu stejně tak, jako velí německý nebo ruský panovník pohybům svých armád.

Moc tohoto „samozvaného vládce Židů“ se ovšem neomezuje na miliardy, jež mu přímo nebo nepřímo patří, nýbrž i na ostatní finanční Židy, kteří poslouchají příkazy jeho kabinetu. Každý židovský milionář, který v Paříži, Vídni, Berlíně nebo New Yorku provádí nějaké finanční operace, je vlastně jen podřízeným generálem Rothschilda, protože se při svých akcích vždy řídí údaji jeho barometru.

Bohatství Rothschilda se vymyká každé lidské představě. Anselm Rothschild, který nedávno zemřel ve Vídni, zanechal majetek ve výši miliardy franků. Vlastnictví tří větví rodiny je odhadováno asi na tři miliardy dolarů, což odpovídá výši válečných reparací, které s bédováním musela zaplatit francouzská vláda. Jedna jediná rodina se tedy domohla bohatství, jež se rovná majetku celého evropského národa. Není třeba dodávat, že blahobyť Rothschildů je ploidem práce milionů ožebračených nešťastníků.

Od té doby, co stojí svět, nikdy tak nepřírozené poměry nepanovaly! Hlava dynastie Rothschildů je tedy panovník, v pravém smyslu slova vladař, a poddanými jsou miliony lidí, kteří

mu svou těžkou prací jeho moc a lesk umožňují. Rothschildové vlastní tucet zámků, skutečně královských rezidencí, stojících v nejkrásnějších místech té které země. Vládne tam nepředstavitelný přepych a zaznívají lichotné řeči mocných tohoto světa, císaře a krále nevyjímaje. Pohlavár rothschildovské dynastie však nijak netouží po královském titulu; je zjevně spokojen s tím, že je skutečným králem a má reálnou moc, kterou mu zajišťuje jeho nezměrné bohatství.

V každém jiném ohledu však Rothschild hraje doslova roli vladaře a nijak nezanedbává povinnosti, které mu jeho panovnická hodnost ukládá. On je tím, kdo reprezentuje celý židovský národ přesně tak, jako ostatní vládcí reprezentují moc toho kterého národa. Když Rothschild navštíví nějaké město, nikdy tam neopomene po sobě zanechat nějakou památku v podobě filantropického ústavu nebo velkorysého dobročinného daru.

Kromě toho si Rothschildové jako viditelná hlava židovského národa také od nedávna navykli pokládat základní kámen výhradně pro Židy určených dobročinných zařízení. Co dělají ostatní panovníci, nemůže král Židů samozřejmě také opominout.

Moc těchto židovských autokratů je již tak nezměrná a neomezená, že nechává daleko za sebou všechny ostatní krále a císaře. Když spolu před několika lety svedly krvavou válku dvě velké říše, Francie a Prusko, v níž obě strany vyslaly do pole statisíce vojáků, bylo k obnově klidu v Evropě zapotřebí ještě třetí mocnosti. Tou nebyl nikdo jiný než Rothschild, jehož podpis byl nepostradatelný na mírové smlouvě mezi Pruskem a Francií ve Versailles roku 1871.

Židovská moc v USA je také známá a všude citelná. Ze spolehlivých pramenů se již ví, že o neplatnost stříbrného amerického dolaru jako měny se v roce 1873 postaral agent Rothschilda se společníky. Jeho jméno zní Ernest Seagal. Za tím účelem se vydal do Washingtonu a je pravděpodobné, že se mu věc zdařila díky pěkným úplatkům. Celá věc byla nastrojena tak rafinovaně, že veřejnosti nějaký čas trvalo, než si vůbec povšimla, co se stalo. V této souvislosti se sluší ještě poznamenat, že díky neúnavné činnosti kongresmana z Missouri, Richarda P. Blanka, i jeho přátel z obou komor kongresu se americký stříbrný dolar znovu stal legálním platidlem. Navzdory chmurným proroctvím těch, kteří se obnově bimetalových peněz vzpírali, nenastaly v hospodářském životě země žádné změny.

XVIII. Společenské výboje

Židy nahromaděné zisky jim zákonitě dodávají prostředky, jimiž zlepšují i své společenské a politické postavení. A protože dokonale pochopili mimořádné výhody takového postupu, nikdy tento cíl nespustili z očí. Poté, co odešli z ghetta, ze všech sil se snažili ze svých obchodních vztahů s obyvatelstvem udělat i kontakty společenské, až se jim konečně otevřely dveře celé křesťanské společnosti a dosáhli přístupu i do těch rodin, které jim byly dříve zakázané. **Nicméně jakkoli se z nich postupně stávali známí, ze známých přátelé a z přátel spoluobčané, zůstávali uvnitř stejnými Židy, jakými byli odedávna.**

Jakmile se tímto způsobem zahrnili v lůně nejrůznějších národů, usilovali o monopol v oblastech umění a vědy, které byly otevřené jen vyšším vrstvám společnosti. Protože jim bylo jasné, že jenom na tomto poli mohou dosáhnout vážnosti, úcty a politické moci, věnovali se literatuře, lékařství i školství, a doslova zaplavili cechy právníků a novinářů. Zvláště novinářství se stalo jejich preferovaným rejdištěm. Jasněji než ostatní rozpoznali výhody pružné a snadno ovladatelné profese, s jejíž pomocí lze každému nabalamutit cokoliv. Tito židovští pi-

sálci tvoří v každém státě úzce propojené a mimořádně mocné bratrstvo, které je stejně pilné jako bezohledné, a osobuje si právo zasahovat do politiky využíváním lehkověrnosti veřejnosti. Je zcela zřejmé, že bratrstvo, které disponuje tiskem jako dříve neznámým prostředkem působení na masy, má rovněž nesmírnou moc, v jejichž rukou jsme jen bezmocní diváci.

XIX. Politické výboje

Postavení, jehož Židé v křesťanském světě dosáhli, představovalo klíč, který jim již záhy otevřel dveře politické rovnosti. Po pádu staré společnosti s mnoha omezeními, na němž tak účinně pracovali, jim už nestálo v cestě nic.

Reformátoři zákonů prohlašovali, že Židé jsou lidmi jako ostatní, a proto jim také přísluší všechna lidská práva. Zaslepení humanistickým balastem svých teorií nebyli tito lidé schopni poznat nebezpečnost specifické skupiny obyvatelstva, která pod pláštěm národní solidarity vždy usilovala o světovládu, a také na ní po celém světě usilovně pracovala.

Kdo by ovšem mohl tehdy předvídat, že ti samí Židé, kteří se uznávali jako spolubojovníci za svobodu, učiní pozdějším generacím Nežidů ze života peklo na zemi?

Nevzalo se v úvahu, že uznání stejných práv, které může být v případě jedince spravedlivé a dobré, se stane smrtelně nebezpečným, jestliže se přizná jako celku cizí, ve všech zemích světa roztroušené rase.

Zašli bychom mimo rámec naší eseje, kdybychom měli do detailu sledovat cestu Židů při jejich politických výbojích, takže si zde jen ukážeme, jak dalece se po ní již dostali a jaké postavení v politice zaujímají.

Začneme-li diplomacií, musíme konstatovat, že se zde Židy jen hemží. Totéž platí o zákonodárných sborech v Anglii, Francii i Rakousku, jejichž nejvlivnější členové patří k židovské rase. Žádnou vzácností nejsou ani židovští ministři a vládní poradci.

Vezměme si například Disraeliho, dnes lorda Beaconsfielda, vůdce konzervativců v britském parlamentu,¹ o němž Daniel O'Connell v jedné ze svých řečí prohlásil: „Kdybychom mohli nahlédnout do jeho rodokmenu, pak bychom bezpochyby zjistili, že je přímým potomkem zatvrzelého lotra na kříži.“ Pak zde máme třeba Goshena, před nedávnem jmenovaného prvním admirálem britského námořnictva, a mezi anglickou šlechtou najdeme další židovská jména jako například sir Nathanael Mayer de Rothschild, sir Moses Montefiore, sir Francis H. Goldsmith, sir David Louis Salamons, Benjamin Samuel Philips, sir Albert David Sassoon, sir Julius Vogel, sir Morrow Herbert Ellis, baron de Worms, baron de Stern, baron Albert Grant a mnoho dalších.

V pruském Národním shromáždění máme věčně povykujícího Laskera a kluzkého Armina; oba jsou Židé. Gambetta a Castellaar, „vychovatelé“ Francie resp. Španělska, jsou také židovského původu, a oba se samozřejmě vydávají za spasitele lidstva.

Jestliže si uvědomíme, že Židé ve všech zemích představují jen nepatrnou menšinu, musíme uznat, že všude již dosáhli nesmírných výhod na úkor většinového domácího obyvatelstva.

¹ Později se stal dokonce ministerským předsedou a faktickým pánem Anglie; pozn. překl.

Ke každodennímu postupu v politice užívají Židé osobité lstivé taktiky, jejíž hlavní zásady se dají shrnout následovně:

1) Svůj celosvětový vliv se vždy snaží koncentrovat na bod, který hodlají dobýt jako další, a to co nejefektivněji, aby tím zlomili každý místní odpor.

2) Vždy se snaží těžit z našich sporů. S tímto cílem před očima dávají svůj kapitál a vliv k dispozici hned té, hned druhé straně, ale současně pečlivě dbají, aby v každé z nich měli své zástupce. Díky této politice se Židům pravidelně daří využít vítězství libovolné strany ve svůj prospěch.

Takové rozložení sil je jako sada karet, v níž je vsazeno na všechny barvy, takže vítězství je jisté bez ohledu na to, která je trumfová. Proto jsou ve Francii imperiální, republikánští i socialističtí Židé. Pokud se prosadí imperialismus, jsou na místě pánové Fould, Pereire a spol., aby zastupovali židovské zájmy. Získají-li navrch republikáni nebo dokonce komuna, jsou již pan Crémieux nebo občan Marx připraveni vynést novou barvu v židovské hře.

Pomocí tohoto v zásadě jednoduchého triku si Židé udržují své přednostní postavení bez ohledu na změny ve vládě a stále více se blíží svému konečnému cíli dobytí světa nezávisle na změně okolností a poměrů. Jinak řečeno objevili tajemství, jak vždy vyhrát a nikdy neprohrát. Tuto hru, kterou Židé tak mistrovsky s každým národem sehrávají, provozují i na půdě mezinárodní politiky.

Zde hrají různé národy v jejich strategii stejnou roli jako politické strany ve vnitřní politice. Jako trumf se vždy vynáší ta mocnost, která v evropském koncertu právě hraje první housle. Znázorníme si to na příkladu:

Pokud byly Francie a Anglie mocné, Židovstvo jejich vlivu a moci využívalo ve svém úsilí po dalším postupu tím, že Angličany a Francouze do jisté míry vynášelo jako trumfové karty. Všichni agenti, kteří tenkrát zapřádali agresivní židovské intriky v Turecku, Rusku a Rumunsku, byli angličtí nebo francouzští Židé. Sotva se však karta obrátila a obě velmoci byly nuceny své přednostní postavení uvolnit jiným, změnili se izraelitští agenti přes noc v ryzí Američany nebo Prusy. Vezmeme-li v úvahu, že vzestup americké i pruské moci nastal teprve v posledních letech, je snadné najít vysvětlení pro skutečnost, že Židé od roku 1867 vyměnili koně, proč nechali na holičkách trikolóru i kříž svatého Jiří² a místo nich se semkli pod hvězdnatým americkým praporem.

Ve finančním konfliktu, který před několika lety propukl mezi Rumuny a Židy, jednali posledně jmenovaní rovněž podle právě načrtnuté politiky. Za svého generalisima si zvolili pruského Žida dr. Strousberga, postarali se o to, aby byl konzulem Spojených států jmenován americký Žid Peixotto, a rovněž vyslali dalšího pruského Žida, dr. von Leviho, do dunajského knížectví a do Srbska, aby tam všemožnými intrikami posílil židovský vliv.

Benjamin F. Peixotto z Kalifornie dnes zastupuje USA jako konzul ve francouzském Lyonu. Ernest L. Oppenheim z New Yorku zastává tutéž funkci v německém Heidelbergu. Henry S. Lasar z Missouri byl jmenován prezidentem konzulární rady v Hamburku. Další Žid jménem David Eckstein byl již nominován, ale americký senát jej ještě ve funkci nepotvrdil. Všichni uvedení muži jsou američtí Židé, a další jmenování tohoto druhu budou jistě brzy následovat.

² Tj. Francii a Anglii; pozn. překl.

Zde nemůžeme nepoznamenat, že v Prusku byli Židé ještě před Sadovou³ téměř bílou vránou, ale od bitvy u Sedanu⁴ je již obtížné najít tam Žida, který by u sebe nenosil medailónek s Bismarckem, protože **vnější** podřízenost právě dané moci patří k charakterovým rysům Židů. Před silnějším se uctivě pokleká, slabší se má nemilosrdně týrat a podvádět.

Necht' už se z morálního hlediska proti této pružné a bezohledné politice namítá cokoli, jedno je jisté tolik: je praktická, a to Židům stačí! Právě díky takové politice získávali Židé v Evropě, Asii i Americe stále více pevné půdy pod nohama a dnes již mají ústřední postavení v různých významných zemích světa, odkud pohodlně kontrolují a ovládají všechny národy, ba v případě potřeby je vahou svého bohatství i politického vlivu mohou rozdrtit.

Podíváme-li se nejdříve do Francie a Itálie, pak rychle zjistíme, že si tam Židovstvo vykračuje s hrdě vztyčenou hlavou ve vědomí své nepostradatelnosti. Židé půjčili Francii peníze na vyrovnání válečných dluhů a Itálii k získání státní nezávislosti.

Jen nepatrně lépe je na tom Rakousko, kde má Židovstvo převahu v politice, a vlivem převyšuje šlechtu i velkostatkáře. V Německu se svou finanční mocí snaží kontrolovat militarismus a velkoněmecké ideje. V Rusku i ostatních zemích pravoslavného náboženství musí Židovstvo nejdříve překonat stávající národnostní i religiózní výhrady, aby i tam pak mohlo převzít do ruky žezlo.

Přesto od jisté doby dosáhlo Židovstvo i v Rusku zarážejících úspěchů. Před krymskou válkou a zrušením nevolnictví bylo židovské obyvatelstvo omezeno na ruské Polsko a oblast mezi rakouskou hranicí a Dněprem. Ale i tam byla velká města ještě bezpečná před invazí Židů, protože podle tehdejších zákonů se izraelitům zapovídalo se tam usazovat nebo i jen po delší dobu zdržovat.

Všechny tyto překážky již dnes padly. Židovské hordy překročily Dněpr a pronikly do okresů Cherson, Poltava, Charkov, Voroněž, Taganrog atd. Z obou hlavních ruských měst byl Petrohrad první, který dovolil pronikání těchto hltavých finančních sarančat. Svaté ruské město Moskva je již obklíčeno hejny Židů, kteří se skrývají na předměstích a postupně se chystají k útoku na jeho bohatství. Ve většině oblastí ruské říše je již tomu tak daleko, že bez účasti Židů nelze podniknout žádný větší obchod.

Takové jsou tedy výsledky dnes vládnoucího liberalismu! Po tak smutných zkušenostech nezbývá jiná volba než sáhnout po takových opatřeních, jakých kdysi použil car Nikolaj. Pokud by taková alternativa někomu připadala pohoršující a nehumánní, pak je triumf Židů nevyhnutelný, a triumf Židů se rovná zkáze všech ostatních ras a národů!

Dnes je v Rusku Židů kolem čtyř milionů; v žádné jiné zemi světa jich není tolik. A přesto Židé Rusko nenávidí, protože se jim tam nepodařilo dosáhnout takového mocenského postavení jako v Anglii. Následující telegram, který přišel do USA 29. března 1878, mluví sám za sebe:

„Finančních těžkostí Ruska každým dnem přibývá. To znamená, že se všichni hebrejští bankéři v Anglii i na kontinentě domluvili nejenom odmítnout Rusku jakékoli peníze, nýbrž i poskytnout úvěr. Na druhé straně může Anglie počítat s prakticky nevyčerpatelným kreditem.“

Postavení, které Židovstvo v Anglii zaujímá, je velice svérázné. I tam je všemocné, ale jeho panství nespočívá na jednostranném dobytí, nýbrž je výsledkem vzájemných koncesí. Mezi

³ Sadová u Hradce Králové, kde Prusové 1866 porazili v rozhodující bitvě Rakousko; pozn. překl.

⁴ Vítězství Pruska nad Francií 2. září 1870; pozn. překl.

oběma velkými finančními mocnostmi existuje jistý druh přátelské dohody na základě společných zájmů, podle níž světová britská říše poskytuje Židovstvu svůj politický vliv a vojenskou podporu, zatímco Židovstvo klade ve prospěch Anglie na misku vah finanční moc a podporuje britský obchod. Angličané i Židé mají z této tiché dohody nesmírný prospěch.

Pro Angličany je spolupráce slibná, protože jim nabízí možnost používat židovského kapitálu tím, že židovští prostředníci zajišťují odbyt jejich obchodního zboží a mimo to v případě potřeby jim také slouží jako společníci a vyzvědači. Tyto výhody vysvětlují přemrštěné sympatie anglikánského kléru i anglického tisku k „ubohým, pronásledovaným Židům“. Ti zase ze zmíněné spolupráce profitují v tom smyslu, že se díky jí stávají spojencem velmoci, která pro ně vyrábí zboží a účinně je po celém světě chrání.

Takto pochodují Angličani a Židé ruku v ruce a vzájemně se podporují. Poměr mezi oběma stranami asi nic neukáže výstižněji než následující podobenství: Žid je pro Angličana tím, čím je lovecký pes pro myslivce. Když myslivec vystřelí ze své dvouhlavňové pušky – jednou hlavní je průmysl, druhou obchod – hraje Žid roli psa, který kořist vyslídí a pánovi aportuje.

Žid je však hltavý pes, protože nikdy svému pánovi nepřinese kořist dříve, než si sám pro sebe urve nejuťušnější kus. Ale co má pán dělat? Bez honicího psa nemůže lovit! Bez Žida by polovina produkce anglických továren shnila v přístavech a skladištích.

Francie se pustila do téže hry se stejným cílem, kterým je najít kupce svých výrobků. Tím si tito tři spojenci dali za cíl zásobovat lidstvo vším, co je k životu příjemné a pohodlné. Angličané a Francouzi za tím účelem vyrábějí, zatímco Židé působí jako agenti a makléři.

Zmíněná průmyslová a komerční unie představuje pevnou a chytře vymyšlenou strukturu, spojenou tmelem egoismu tak pevně, že je téměř nezničitelná. Spojenci se všude navzájem podporují a všechno podnikají společně. Díky těsné spolupráci se západu podařilo učinit si poplatnými všechny ostatní země. Jiným výsledkem spolupráce ovšem je, že se Paříž, Londýn, New York a San Francisco staly pevnými baštami Židů, z nichž je podporována židovská moc a židovský vliv. Zvláště Londýn a Paříž jsou komerční i finanční ústředny, kde se sbíhají všechny nitky židovských loupežných výprav. Tato města jsou doslova vytouženým snem Izraele – jeho dítko tam ruku v ruce s domorodci křepčí kolem zlatého telete. Ve všech ostatních zemích, v Německu, Rusku i v Orientu představují zatím Židé podle okolností buď bojechtivé hordy nebo pijavice, dychtící po vysátí bohatství národů.

A konečně v Americe jsou Židé již také téměř tak mocní jako ve Starém světě. Všechny nitky velko i maloobchodu procházejí jejich rukama a také jejich politický vliv je srovnatelný s evropskými Židy. Jako příklad nám zde postačí připomenout, že Žid jménem August Belmont (agent Rothschildů a pravděpodobně i nelegitimní potomek této rodiny) je již několik let předsedou národního výboru politické strany, kterou svým moudrým řízením vede od jedné porážky ke druhé. Finanční politika druhé strany totiž způsobila, že obchody jen kvetly – proč tedy usilovat o změnu?

Před několika lety navštívil jeden z Rothschildů USA; údajně ze zdravotních důvodů, ale ve skutečnosti kvůli inspekci svého nesmírného bohatství. Procestoval Spojené státy od New Yorku do San Francisca, a po návratu na východní pobřeží se zastavil v hlavním městě, kde vyslechl uctivé pochlebování ministra financí a poté mu udělil pokyny, jaké další zákony jsou potřebné pro finanční politiku USA. Není třeba dodávat, že ministr financí „svobodných“ Spojených států do posledního písmene splnil instrukce krále peněz!

XX. Židovský tisk

Roku 1840 byla do Krakova svolána izraelitská rada. Šlo o jistý druh ekumenického shromáždění, kde se objevili přední představitelé „vyvoleného národa“. Účelem setkání bylo přijetí přiměřených opatření, která by Židovstvu zajistila triumfování od pólu k pólu.

Panstvem předložený program byl mimořádně rušný. Na zasedáních projednávány otázky měly rozličný charakter. Některé patřily do oblasti teologie, jiné se týkaly politické ekonomie, a další zase politiky. Rozproudila se vzrušená debata, když náhle zazněl jasný hlas, po němž vřava utichla. Byla to slova uznávané autority, velmi důvtipného muže, jehož jméno bohužel neznáme.⁵

„Co vás napadá! Dokud nemáte v rukou tisk, je všechno vaše snažení marné. Nadarmo vytváříte obchodní společnosti, půjčky a bankroty. Dokud nemáme v ruce tisk, abychom mohli národy uspávat a klamat, nepořídíme nic a naše panství zůstane přeludem!“

Tímto dnem můžeme datovat začátek d'ábelského díla, jehož cílem je změnit tisk ve válečný stroj, jistý druh artilerie, jejíž oheň je zaměřen na každou překážku, která by se postavila do cesty finančním a politickým výbojům Židovstva. Plán na získání kontroly nad tiskem, vypracovaný a postupně spiklenci i realizovaný, vypadal následovně.

Tisk všech zemí bez výjimky byl Židy rozdělen do tří skupin:

První kategorie: tisk v žoldu Židů.

Druhá kategorie: novináři, ohánějící se korouhví určité národnosti.

Třetí kategorie: novináři, zdvihající židovskou korouhev.

První kategorie zahrnuje všechny listy, které jsou Židy přímo podporované, a to buď předplatným, nebo systematickým skupováním akcií. Příklady: „The London Times“, „Les Débats“, „L'Indépendance Belge“, „La Revue des Deux Mondes“, „New York Tribune“ atd. Neexistuje žádná viditelná spojitost mezi vydavateli těchto novin a Židy, kteří ovšem pečlivě každý kvartál své předplatné obnovují. Je jen samozřejmé, že vydavatel musí brát ohled na tak věrné abonenty, a ještě více na akcionáře. Těm pak stačí, když se jeho list vyhýbá všemu, co by jim mohlo být nepříjemné nebo dokonce nebezpečné.

Druhá kategorie se skládá z novin, pochodujících pod korouhví určité národnosti, které však ve skutečnosti nejsou ničím jiným než znovu hlásnou troubou Židů. Takové listy jsou skutečnými vlky v rouše beránčím, protože se tváří anglicky, francouzsky, americky nebo německy, ale ve skutečnosti jsou také čistě židovské. Takové noviny Židům znamenitě slouží k manipulování veřejným míněním, protože čtenář si jen sotva povšimne, že zásadní články pocházejí od Židů, vydávajících se za Angličany nebo Francouze. Lid věří, že tyto listy odrážejí změny veřejného mínění v té či oné zemi, ale ve skutečnosti jen zrcadlí obraz židovského d'ábla, který si z nás dělá blázny a zaslepuje nás svým vlastním učením i zdánlivými pravdami „moderního světového názoru“. Tiskový orgán tohoto druhu najdeme v téměř každé zemi. Např. v Anglii je to „Daily Telegraph“ s denním nákladem 100 000 výtisků, jehož výhradním majitelem je Žid. Zmíněný list koupil před několika lety za 20 000 dolarů Žid jménem Levy. Dva příslušníci rodiny Levy si změnili jméno na Lawson, a jména pána a paní Lawsonových se objevila na listině hostů nedávného plesu u prince Waleského. Šéfredaktor novin „Daily Telegraph“, Edward Lawson, je poslancem a čeká na brzké povýšení na barona.

⁵ Dnes už víme, že autorem výroku byl Žid Montefiore (Blumenberg); pozn. překl.

Ve Francii patří listy „La Patrie“ a „Paris Journal“ Židovi jménem baron Soubeyrand. Také vídeňské noviny „Neue Presse“ a italské „La Perseveranza“ vlastní Židé stejně jako mnohé noviny v Německu, jmenovitě „Frankfurter Zeitung“.

Třetí kategorie novin hrdě nese židovskou korouhev a zřiká se každé masky, jak ukazují již jejich názvy: „Das Judentum“, „Israelit“, „Israelitische Bibliothek“, „Jewish Chronicle“ (Baltimore), „Jewish Messenger“ (New York), „American Israelite“ (Cincinnati), „Jewish Record“ (Filadelfie), „San Francisco Hebrew“, „Occident“ (Chicago), „Independent Hebrew“ (New Jersey), „Jewish Gazette“ atd. Tyto a mnohé další noviny jsou rozšiřovány v židovských obcích celého světa. Úkolem takového tisku je usměrňovat a vést Izrael při loupežných tažených za bohatstvím „pohanů“, tj. Nežidů. Tisk vydává válečné heslo a pobízí Židy do boje. Bez něho by židovské hnutí nebylo zdaleka úplné a jeho činnosti by nutně chyběla vnitřní pevnost.

Náš malý přehled způsobů, jakými Židé využívají tisku ke svému prospěchu, nám jasně ukazuje existenci sice skryté, ale tím spíše strach nahánějící síly. Stovky a stovky novin, poslušných židovských rozkazů, představují děsivou artilerii, proti níž se zdá být každý boj téměř beznadějný. Několik málo novin, které se nabízejí k dispozici obětem na obranu, je Židy zahrnuto bubnovou palbou výsměchu a pomluv na stránkách všech židovských listů. Když se v roce 1868 dostali Židé do sporu s Rumuny, dalo Rumunům nesmírnou námahu najít alespoň dva nebo tři listy, které byly ochotné zastupovat jejich věc před veřejností. Židé okamžitě zmobilizovali ve svém zájmu tak obrovské množství tiskovin, že nešťastní Rumuni byli celým „civilizovaným“ světem považováni za tupé fanatiky.

Každý, kdo se nenechá bez protestu Židy okrást, je reakcionář; kdo na svou obranu sáhne po zbraní, je barbar.

Závěrem ještě dodáme, že tlak, který Židé na žurnalistiku vykonávají, se rozhodně neomezuje na výše zmíněné triky a pletichy. V tomto směru Židé krácejí od vítězství k vítězství a prakticky veškerý tisk je v jejich rukou. Patří jim dokonce i knižní obchod; stále častěji narážíme na Židy jako na vydavatele a knihkupce. Důsledkem všeho je, že brzy budeme otroky Židů v morálním i materiálním ohledu.

XXI. „Izraelitský světový svaz“

Jako důsledek neslýchaného vzestupu a celosvětového rozšíření židovské moci v našem století vyvstala před Židy nutnost organizované ústřední správy, jejíž pomocí by židovské hnutí mohlo pokračovat znásobenou silou v duchu ještě těsnější jednoty. K zaplnění této mezery byla před nějakými lety založena v Paříži univerzální izraelitská asociace, tedy „Izraelitský světový svaz“.⁶

Tento svaz například disponuje rozsáhlým „důstojnickým sborem“: novináři, tajnými agenty, vyzvědači, kurýry i mnoha dalšími nadanými muži, mluvícími všemi jazyky a obeznámenými se všemi zeměmi světa.

Podle všeho není žádná vláda tak dobře informována a nedisponuje tolika oddanými donašci jako tento židovský svaz. Jeho početní služebníci spojují se svou oddaností a mlčenlivostí

⁶ Míněna je Alliance Israélite Universelle, jejímž zakladatelem byl vysokostupňový zednář Isaak Adolphe Crémieux; pozn. překl.

další přednost v tom smyslu, že reprezentují všechny národnosti světa. Máme zde co dělat s jedinečnou sortou lidských chameleónů, kteří své zásady mění stejně tak snadno jako barvu kůže.

Izraelitský světový svaz se může pochlubit také znamenitou správní organizací. Má např. zvláštní kancelář, jejíž jedinou úlohou je vyřizování korespondence od Kamčatky až po San Francisco, jiná kancelář má na starosti vydávání pokynů orgánům židovského a židomilného tisku, aby bylo možné kdykoli zaměřit palbu jejich baterií tam, kde židovské útočné kolony stojí v cestě nějaká překážka.

V lůně Izraelitského světového svazu se také spřádají tajné diplomatické intriky a opatření, k nimž se sahá při pravidelně se opakujících konfliktech mezi Židy a ostatními národy. Sir Moses Montefiore a Crémieux, dva vynikající členové svazu, si vyměňovali diplomatické nóty s ruským carem, Vysokou Portou,⁷ egyptským místokrálem, marockým císařem, s rumunským princem atd. Roku 1867 zahájil svaz finanční a propagandistickou válku proti dunajskému knížectví, a aby ukázal, že je velmoc, v čase nejprudšího nepřátelství poskytl rumunskému princi tříměsíční příměří. Ještě krátce před tím tentýž svaz vedl v Anglii, Francii a Spojených státech křížové tažení, jehož jediným cílem bylo podrobit Rumunsko své vůli.

Všechny tyto události ovšem zastínilo finanční salto mortale, jímž Židovstvo se svým králem Rothschildem před několika lety udivilo svět. Tím, že židovský pán peněz se svými politickými spojenci vyhnal cenu francouzských státních půjček na astronomickou sumu 42 miliard franků, vmetl bojechtivému Německu do tváře rukavici, jakoby říkal: „Dej si pozor, Bismarcku! Už ani o krok dál! Pro neúspěch tvých plánů jsme připraveni obětovat 42 miliardy franků!“ Protiklad mezi židovskou finanční a německou vojenskou mocí je však zcela přirozený. Obě strany chtějí vládnout, ale každá opírá své panství o jiný princip: první o princip materiálních zájmů, druhá o vojenskou sílu. Protože však jsou oba principy od počátku protichůdné a vzájemně se vylučují, plyne z toho, že dříve či později musí mezi oběma stranami dojít ke konfliktu.

Závěrem

Dospěli jsme ke konci naší drobné studie. Věříme, že se nám podařilo splnit její cíl, kterým bylo ukázat čtenáři obrázek nynějšího stavu židovské moci. Bez sebemenšího přehánění můžeme prohlásit, že Židé dnes již uvrhli do prachu moc všech korunovaných hlav i všech národů.

Dobytí světa Židy je tedy skutečností, kterou nelze popřít. Při svých výbojích Židé vždy a všude materiálně i duchovně podporovali zhoubné návyky národů i jednotlivců, a sváděli je půjčkami, které měly za následek hospodářskou stagnaci.

Úroky z těchto půjček dnem i nocí ustavičně rostou. Tato kletba se jako tornádo žene nad našimi zeměmi a ničí všechno, co jí stojí v cestě. Jako obávaná písečná bouře na Sahaře přináší bídu a smrt všemu, čeho se jen dotkne. **Skrytá moc nahromaděných úroků lidstvo zotročila, ale pro Židy je nesmírně účinnou zbraní při dobývání světa.**

⁷ Tj. s tureckou vládou; pozn. překl.

Tyto skutečnosti jsou v zásadě pro každého hmatatelné. Jednotlivec se snad může z přítěže svých dluhů tím nebo oním způsobem osvobodit, ale jakmile se cestou zadlužování vydají obce nebo národy, mluví se o „nesmazatelnosti dluhů“. Jaký je rozdíl mezi dluhy jednotlivce a skupiny osob? Otázku lze položit i jinak: může otec dát do zástavy majetek svých dětí? Jistě ne! Proto jediná odpověď zní: Je třeba se za každou cenu vyhnout zadlužení! Závisí na tom svoboda i blahobyt jednotlivce i národů. Moc lichvy bude zlomena, jakmile se dluhy spravedlivým způsobem zlikvidují.

Národy, které kdysi byly věrné příkázáním víry i své cti, jsou nyní odsouzeny sklonit hlavu před židovskou lstí a lichvou.

Vítězství těchto principů je hrozným neštěstím pro celé lidstvo, protože je jimi přivedeno na pokraj zkázy a stojí před strašlivou katastrofou, která jeho základy otřese až do morku kostí. Rozhodující boj bude hrozný, protože ujařmené a zakrvácené masy vsadí všechno na jedinou kartu, aby svrhly židovské járho a zbavily se kosmopolitní stohlavé hydry.

Kdysi se lidé pozdvihli proti vládě kněžstva, ale místo ní nyní mají hrůzovládu lichvářů. Ti již rozprostřeli po celém světě svou síť moci zlata a peněz, kterou tvoří asi deset milionů Židů, z nichž jeden je zrádnější a loupeživější než druhý. Skryti za kancelářskými stoly a bankovními přepážkami hlodají tito škůdci na blahobytu i zdrojích životní síly celého lidstva.

Takové jsou tedy výsledky emancipace národů a takzvaného pokroku naší doby! Národy se považují za svobodné a chlubí se vysokou kulturou, ale žádný se neodváží postavit na odpor svému nepříteli, který dobyl jejich svět výhradně podvodem a lichvou.

Naše heslo proto musí znít:

Svrhněme židovské panství nad světem!

* * *